

HENNY THIJSSING-BOER

Terug naar de bron

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

Oktober was twee dagen oud, de natuur was al gekleed in de mooiste herfsttinten, de temperatuur paste zich daar echter niet bij aan. Voor de tijd van het jaar mocht die zelfs extreem genoemd worden, want zowel gisteren als vandaag was het tegen de dertig graden. Mensen die de wisseling van de seizoenen nodig hadden mopperden: 'Nou, zeg, zo hoeft het voor mij niet meer, hoor! Ik wil de herfst proeven, de wind om het huis horen gieren, de regen tegen de ramen horen kletteren. Dit weer is onnatuurlijk en daar heb ik moeite mee.'

Anderen voorspelden dat het niet lang zo zou voortduren. 'Vandaag of morgen breekt er een fikse onweersbui los, waarna de herfst van zich zal doen spreken. Dan zul je gedwongen binnen zitten bij de kachel en zal er opnieuw gemopperd worden. Want over het weer zullen de meningen altijd verdeeld blijven.'

Deze avond zat Bart Brouwer in een luie stoel in zijn tuin te genieten van een gekoeld pilsje. Hij mopperde niet op het weer, hij vroeg zich af wat de mensen bezielde met hun geweeklaag. Vergat men te bedenken dat de herfst en de daaropvolgende winter nog lang genoeg ging duren? Alsof koukleumen zo plezierig was! Happend in de schuimkraag van zijn biertje keek Bart Brouwer met voldoening terug op de dag die voor hem prettig was verlopen. Natuurlijk had hij vandaag vanwege de uitzonderlijke hitte ook menig zweetdruppeltje moeten wegvegen, hij had echter in de eerste plaats te doen gehad met twee nieuwe leerlingen. Die hadden het zweet al op de rug staan van louter spanning. Het viel sowieso niet mee om voor het eerst van je leven achter het stuur van een auto te moeten zitten die je van geen kanten onder controle had. Het klamme weer deed er nog een extra schepje bovenop. Nieuwe leerlingen vergden ook het nodige van hem, hij moest extra opletten, zijn gedachten mochten geen seconde afdwalen. Dat kostte hem trouwens geen moeite, hij hield van zijn vak. Hij was nog altijd dankbaar dat hij de autorijschool van zijn voormalige baas, Jan Wiltjer, had kunnen overnemen toen

die verkondigde dat zijn leeftijd hem partenging spelen en hij het bijltje erbij neer wilde gooien. Wiltjer was toen negenenzestig geweest, een halfjaar daarvoor was pa overleden. Hij had helaas maar achtenvijftig mogen worden.

Pa was opticien geweest, naast de verkoop van brilmonturen en al wat daar bijkwam, verkocht hij sieraden en klokken in alle mogelijke soorten en maten. Vanaf hun trouwen had moe de verkoop in de winkel op zich genomen, en toen pa zo plotseling overleed aan een hartstilstand, zakte het wereldje van moe als een kaartenhuis ineen. Ze miste de man die ze onnoemelijk lief had gehad. Enkele weken na het overlijden van pa had moe te kennen gegeven dat ze de zaak van de hand wilde doen. Zonder pa kon ze de moed niet meer opbrengen om in de winkel te staan. Voor het geld hoefde ze het niet te doen, want ze hadden de schaapjes inmiddels op het droge. Pa en moe hadden altijd hard gewerkt, ze hadden zuinig en oppassend geleefd. Ze hadden geen groot gezin gehad, want hij was enig kind. In die tijd, alweer drie jaar geleden, was alles toen opeens in een stroomversnelling geraakt.

De zaak was goed en wel verkocht, moe

had het woonhuis boven de zaak verruild voor een vrijstaand gerieflijk huisje in het dorp, toen zijn baas, Jan Wiltjer, met zijn nieuws naar buiten kwam. 'Ons huwelijk is helaas kinderloos gebleven,' had hij gezegd, 'heb jij geen zin om de rijschool van me over te nemen? Je zou mij er een dienst mee bewijzen. Ik mag je graag, jij bent er geknipt voor en bovendien heb jij al de diploma's die je ervoor nodig hebt in je bezit.'

Natuurlijk had hij daar oren naar gehad, bij het vooruitzicht alleen al was zijn hart van louter opwinding overgeslagen. 's Avonds was hij naar het dorp gegaan en had hij aan moe verteld wat Wiltjer hem had gevraagd. Tot zijn niet geringe verbazing had moe kalm gezegd dat hij deze kans met beide handen moest aangrijpen. 'Ik snap wel waarom jij aarzelt en zo bedenkelijk kijkt,' had ze gezegd, 'je bent bang dat je je er te diep voor in de schulden zult moeten steken. Die zorg kan ik gelukkig van je wegnemen, want natuurlijk help ik je maar wat graag in het zadel. Wij zijn altijd open en eerlijk tegen elkaar geweest, zodoende weet jij hoeveel geld ik na de verkoop van de zaak op diverse spaarrekeningen heb staan. Als je nu eventjes net zo nuchter na wilt den-

ken als ik, zul je moeten toegeven dat dat voor een alleenstaande vrouw van zestig jaar te veel is. Later wordt alles automatisch van jou, daar wil ik echter niet op wachten, ik geef je het liever nu, nu je het zo goed kunt gebruiken. Het zal niet voldoende zijn om er de autorijschool van te bekostigen, echter wel zo veel dat jij financieel niet in moeilijkheden zult komen.’ Hij had niet geweten hoe hij moest bedanken, zij had van geen dank willen weten. ‘Ik kan een grote wens van jou in vervulling doen gaan en daar ben ik zelf misschien nog wel gelukkiger mee dan jij,’ had ze glimlachend gezegd.

Zo was hij een aantal jaren geleden de trotse eigenaar geworden van een autorijschool waar hij zijn ziel en zaligheid in kon leggen. Zijn voormalige collega’s waren nu zijn werknemers, maar daar hadden ze geen van drieën moeite mee. Pim Mak, Peter de Groot en Arno Faber, alledrie getrouwde mannen, gunden het hem van harte, onderling was er tussen hen vieren ook absoluut niets veranderd. Ze gingen nog net als voorheen als collega’s met elkaar om, waar het de zaak betrof pleegden ze gezamenlijk overleg. Zo was Arno Faber een keer met het idee op de proppen geko-

men dat hij – Bart – moest gaan adverteren met gratis theorielessen. ‘Het woord gratis is voor veel mensen hetzelfde als een strooppot voor de bijen, men zal er maar wat gretig op afkomen!’

Arno had gelijk gekregen, de klantenkring groeide toen zienderogen en dat compenseerde het verlies aan betaalde theorielessen. Hij had er zelfs een lesauto bij moeten nemen, daarmee was zijn wagenpark gegroeid tot vier auto’s, waarvan er zelden een in de schuur achter het huis stond te niksen.

Op advies van Pim Mak – die daarvoor de nodige papieren op zak had – adverteerde hij tegenwoordig ook met een cursus pech onderweg en tegen zijn verwachting in toonden opvallend veel vrouwen daar belangstelling voor. Hetzelfde gold voor een spoedopleiding waar Jan Wiltjer geen heil in had gezien en waar hij – Bart – een leuke boterham aan verdiende.

Ach, hij oefende gewoon een prachtig beroep uit. Als hij onderweg met leerlingen aan het lessen was, deed hij voortdurend zijn uiterste best, want het was de bedoeling dat de mensen hun rijbewijs bij hem in één keer haalden. Met dezelfde doelstelling voor ogen gaf hij theorielessen, klassikaal of privé, dat

maakte geen verschil. Het maakte hem ook niks uit dat hij studenten korting moest geven omdat bepaalde collega's dat ook deden.

De zaak liep als een trein, wat hem momenteel dwarszat was dat Elja Wever haar kantoorbaan bij hem had opgezegd. Elja was kortgeleden vijftig geworden, ze vond het welletjes, ze had er genoeg van om nog langer buitenshuis te werken. Hij moest een vervangster voor haar zoeken. Gelukkig had Elja gezegd dat het niet op stel en sprong hoefde, hij kon het rustig aandoen, zij keek niet op een halfjaar. Hoewel hij begrip had voor Elja's besluit, had hij het er zelf moeilijk mee. Hij wilde graag houden wat hij had, je wist vooruit immers niet of een nieuweling in hun team zou passen. Nou ja, het zal wel weer loslopen, hoopte Bart, je schoot er ook niks mee op als je je van tevoren zorgen ging maken. Met de zaak ging het goed, om het huishouden hoefde hij zich niet te bekommeren, want moe kwam op gezette tijden naar de stad om zijn boeltje te onderhouden.

Feitelijk mocht hij niet klagen, dat hij dat in stilte vaak wel deed, kwam omdat zijn privé-leven te wensen overliet. Jammer genoeg had moe dat ook in de gaten, zij wilde

dat hij zich een vrouw zocht, dat hij een gezin stichtte. Zij wilde dat haar zoon gelukkig werd in de liefde en zelf wilde ze dolgraag oma worden. Hij zou die wens van het lieve mens graag in vervulling laten gaan, het was echter onmogelijk. Het waarom ervan kon hij aan geen mens vertellen, en al zeker niet aan moe. Ze zou zich wezenloos schrikken, hevig teleurgesteld zijn in haar enige zoon en die ellende wilde hij haar besparen. Hij moest zwijgen zoals hij dat al jaren deed... Hier schudde Bart vertwijfeld zijn hoofd. Hij sprong op en verdween zo gehaast in huis dat het net leek alsof hij op deze manier kwellende gedachten probeerde te ontvluchten. Kort hierna liet hij zich in de huiskamer in zijn luie stoel zakken en zette hij een nieuw glas bier aan zijn lippen. Bart beschikte niet over een knop waarmee hij zijn gedachten kon uitschakelen, die gingen dan ook nu weer hun eigen weg. Zwijgen moest hij, verzwijgen moest hij dat, wat voor hem gelijk stond aan een misdaad. Het vrat aan zijn ziel als moe haar nood uit louter zorg om hem klaagde en hij haar niet gerust kon stellen. 'Ik wil jou zo verschrikkelijk graag gelukkig zien, Bart. Je weet niet half hoe vaak ik God al heb gevraagd of Hij een lie-

ve vrouw op je weg wil sturen. Jij houdt je ogen almaar potdicht voor het vrouwelijke schoon, ik weet echter heel zeker dat er een vrouw is die precies bij jou past!’

Toen ze dat de laatste keer zei, had ze geen naam genoemd. Hij wist echter dat ze, net als talloze keren daarvoor, op Marjet Willemsen doelde. En moe was niet de enige, op het dorp waren meer mensen die de namen Marjet en Bart in één adem uitspraken. Er viel gewoon niet tegen te praten, daar hadden Marjet en hij zich inmiddels al berustend bij neergelegd. Wat zou Marjet op dit moment doen, vroeg Bart zich af. Wat het weer betrof, had ze niet naar Spanje hoeven gaan. Drie weken geleden was ze vertrokken, volgende week kwam ze weer terug. Gelukkig, want hij miste haar. Ze waren boezemvrienden, ze konden niet al te lang zonder elkaar. Hij was nu al benieuwd naar wat Marjet straks allemaal te vertellen zou hebben, hij zou aan haar lippen hangen als ze verslag uitbracht over de nieuwe liefde in haar leven. Dat was het enige nieuws dat ze hem via een kaart had laten weten. Ze had erop geschreven: Mijn wens is in vervulling gegaan, ik ben tot over mijn oren verliefd! Hij is vijfendertig jaar, vier jaar ouder dus dan jij en